

[Arnth Jensen.]

Prøvetid, men ogsaa stadig sikrer sig en vis Opsigelsesfrist, noget, som Staten ikke har og vel heller ikke helt generelt *kan* have. Noget andet er, at man rent sagligt kan bedømme, om de Vilkaar, man byder i Prøvetiden, er tilfredsstillende eller ej. Det er der netop forhandlet om, og Resultatet er blevet væsentlige Forbedringer i Forhold til 1931-Ordnningen baade for Aspiranter og for Medhjælpere. Der er sket lønmæssige Forbedringer, og en meget væsentlig Ændring er det, at Aldersgrænsen for Ansættelse som fast Tjenestemand er nedsat fra 24 til 21 Aar, hvilket igen har medført, at Tidspunktet for Opnaaelse af den fulde Ferie bliver nedsat til det 39te Aar i Stedet for nu det 42de.

Endnu mere politisk præget er dog Kravet om Nedsættelse af Aldersgrænsen for Afgang til henholdsvis 60 og 65 Aar. Den nuværende Regel er, som det er nævnt — med Undtagelse af Statsbanernes Personel, som jeg senere skal vende tilbage til —, at en Tjenestemand *kan* forlange sin Afsked, naar han er fyldt 65, og *skal* forlange den, naar han er fyldt 70 Aar. Det er disse Aldersgrænser, man nu generelt vil have nedsat med 5 Aar, et Krav, som oprindeligt var fremsat af Tjenestemandssorganisationerne, men som er frafaldet af disse, hvilket maaske netop er Grunden til, at nu de kommunistiske Medlemmer genoptager det.

Men lad os se, hvilke Følger et saadant Kravs Gennemførelse vilde faa. For det første vilde Statens Pensionsbyrde, der nu er ca. 75 Mill. Kr. aarlig, vokse meget betydeligt, men bortset fra dette, der kan være alvorligt nok i en Tid, hvor Skatterne i Sandhed er en Faktor, der maa regnes med, saa er det endnu mere alvorligt, at man vil drage fem Aarganges effektive Arbejdskraft ud af Samfundet. Dette undser man sig ikke for at foreslaa netop i en Periode, hvor hele Verden har Brug for alle Hænder! Mon man virkelig for Alvor tror, at vort Land i Dag har Raad til det? Jeg tror det i hvert Fald ikke. Man vover jo heller ikke at begrunde Kravet med, at disse Mennesker over 60—65 Aar ikke er i Besiddelse af fuld Arbejdskraft. Dette vilde nemlig ikke være holdbart, for dels viser Statistikken, at Levealderen i de sidste 100 Aar, ja, i de sidste 30 Aar er blevet betydeligt forøget, og dernæst ser vi daglig Mennesker paa 70 Aar og derover i fuld Vigør, i Besiddelse af deres fulde Arbejdskraft. Vi har her i det høje Ting daglig et Eksempel for Øje. Jeg tænker paa det ærede Medlem Hr. Bording, som jo netop i Dag passerer den

kriminelle Dato. Mon der er nogen her, der tør paastaa, at han i sit Arbejde er en udløvet og en svækket Mand, aandeligt eller legemligt? Jeg tror det næppe. Faa har som han Herredømme og Overblik over Stoffet, hvad enten han taler fra denne Talerstol, eller han deltager i Udvalgsarbejdet, og naar man ser ham færdes, ja, saa minder han virkelig meget mere om en ung Balletdanser end om en Mand paa 70 Aar.

Derfor er det ogsaa en helt anden Begrundelse, Kommunisterne fører i Marken, naar de taler om en Nedsættelse af denne Aldersgrænse, noget, som man mener der er meget bedre Klang i, og det kan man maaske ogsaa sige der er. Næh, siger man, det er af Hensyn til Ungdommens fremtidige Beskæftigelsesmuligheder og Muligheder for Avancement. Hvad det første angaar, de beskæftigelsesmæssige Muligheder, er det jo egentlig ikke det, der i Øjeblikket er det mest brændende. Meget mere brændende er i Virkeligheden dette at skaffe den nødvendige Arbejdskraft, og at vi nu skulde give os til at lovgive under den Forudsætning, at der i Løbet af kortere Tid bliver en stor Arbejdsløshed, det er dog, synes det mig, lidt for meget forlangt — der er da heldigvis ikke øjeblikkelig Udsigt til, at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen eller det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen skal danne Regering i Danmark!

Derimod er der ved en flygtig Betragtning mere Hold i den anden Begrundelse, den advancementsmæssige Side af Spørgsmaalet. Jeg er en varm Tilhænger af, at Ungdommen har høje og opnaelige Maal at stræbe efter, og jeg underskriver med Glæde Hostrups Ord om, at det unge Mod ikke maa kues og det varme Blod ikke kølnes, men jeg understreger lige saa stærkt, at lige saavel som Avancement ikke udelukkende bør ske efter Alder og Nummer, lige saavel er det en Betyggelse for Samfundet, at der i Topstillinger sidder ikke blot dygtige, men ogsaa erfarne Folk. Erfaren Mand er nu engang god at gæste, ogsaa og ikke mindst naar det gælder det offentlige Anliggender, og de Folk, der her er Tale om, de 65—70-aarige, er som Regel Folk, der beklæder Topstillinger. Dertil kommer ogsaa, at den unge Mand eller Kvinde, der har meldt sig til Statens Tjeneste, ved sin Indtræden kendte denne fastsatte Aldersgrænse og derfor ikke har noget som helst Krav paa, at denne skal ændres, for at han eller hun skal avancere hurtigere. Endelig er det jo ogsaa mange Gange bevist, at den fremadstigende, dygtige og energiske Tjenestemand paa Trods af sin Ungdom kan blive forfremmet til